

τ' ἀπαδίθ' ἢ δ' λεία. "Ενας ἀνθρουπους νὰ δ' λεί' δέν τ' ἀπα-
δίθ' ἢ δ' λεία. β) Παρέχω εὐκολίαν Στερελλ. (Ἀράχ.): "Απα-
δίθ' τὸ σκάψιμο δῶ (σκάπτεται εὐκόλως ἢ γῇ) "Απαδέθ' φίνα
(σκάπτεται καλά). 4) Ἐμφανίζομαι ἐρχόμενος, φθάνω
ΓΜπακάλ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Κεῖ ἄλλοι 'π' ἄλλου ἀπόδωκαν | κεῖ ἄπ' ὅλα τὰ γιουφύρια
κόσμος πολὺς καὶ ἄσσυτος | ὅπως 'ς τὰ παναῦρα
(ἄσσυτος = ἀναρίθμητος).

Μετοχ. 1) Δυσοίωνος, κακὸς (θὰ ἐλέγετο τὸ πρῶ-
τον ἐπὶ ἀνθρώπου δυστυχοῦς) Κρήτ. (Ἐμπαρ.): "Η ὦρα
ἦτονε κακὴ κε ἀποδομένη. 2) Ὁ παραδεδομένος, ὁ βυθι-
σμένος εἰς σκέψεις, ὁ ρεμβάζων Πόντ. (Κερασ.)

ἀποδίπλα ἐπίρρ. σύννηθ. ἀπουδίπλα Λέσβ. κ. ἄ. ἀπό-
διπλα Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ. — Ἀ'Εφταλ. Μαζώχτρ. 95
ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 70 Παραμύθ. 55 ΧΧρηστοβασ. Ἀγών. 65
— Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. δίπλα.

Εἰς τὸ πλάι, πλαγίως, παραπλεύρως ἐνθ' ἄν.: "Ελα ἀπο-
δίπλα μου. "Εφυγε - πέρασε ἀποδίπλα μου. "Ηταν ἀποδίπλα
ἕνας φοῦρνος. "Αποδίπλα μου κάθονταν ὁ δεῖνα σύννηθ. Αὐτοὶ
τοὺς ἐπολεμοῦσαν γιερά, ἀλλὰ τοὺς ἔπесαν οἱ ἄλλοι ἀποδίπλα καὶ
τοὺς ἐτσάκισαν Πελοπν. (Τριφυλ.) "Αποδίπλα ἀπὸ τοῦ σπίτι
μου εἶναι μὰ βρούσι Κρήτ. "Απουδίπλα ἀπὸ τοῦ σπίτ' τοῦ
τάδι εἶναι ἕνα μαγαζὶ Λέσβ. Μαζεύανε 'κεῖ ἀπόδιπλα μουρό-
φυλλα γιὰ τὸ κουκούλλι ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. ἐνθ' ἄν.
Συλλογίστηκε ὁ Δημήτρις νὰ κόψη δρόμο ἀπόδιπλα Ἀ'Εφταλ.
ἐνθ' ἄν. || Φρ. Πέφτει ἀποδίπλα του ἢ τὸν παίρνει ἀποδίπλα
(συστηματικῶς πρόσκειται εἰς αὐτὸν προσπαθῶν νὰ ἐπι-
τύχη τι). Ὁ δεῖνα φέρνει τὸ δεῖνα ἀποδίπλα (συνών. τῇ
προηγούμενῃ) σύννηθ. Τὸν παίρνει ἀποδίπλα (ἐνν. τὸν ὕπνον
= κοιμάται) Πελοπν. (Μάν.) || Ποίημ.

Τὸ γιό σου τὸ μονάκριβο τὸ Φῶτο θὰ σου βλίσω
κε ἀπόδιπλα 'ς τὴν ψησταριὰ τὸν ἴδιο θὰ σὲ βάλω
ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἄν.

ἀποδίπλωμα τό, ἁμάρτ. ἀποδίπλωμαν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιπλώνω.

Ἐκτύλιξις πράγματός τινος. Συνών. ξεδίπλωμα,
ξετύλιγμα.

ἀποδιπλώνω σύννηθ. καὶ Πόντ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διπλώνω. Πβ. καὶ
μεσν. ἀποδιπλοῦμαι.

1) Ἐκτυλίσσω, ἀναπτύσσω Πόντ. — Λεξ. Πρω. Δημητρ.:
"Αποδίπλωσε τὸ σετόνι Λεξ. Δημητρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ.
Εὐσταθ. Ὁδ. 1661,60 «τὸ δὲ ἐτίταινε τραπέζας, ἐμφαίνει
μὴ στρογγύλας αὐτάς, ἀλλὰ προμήκεις εἶναι ἢ καὶ ἄλλως
ἀποδιπλουμένας καὶ οὕτω τεινομένας». Συνών. ξεδι-
πλάζω, ξεδιπλώνω, ξετυλίγω. 2) Τελειώνω τὸ
δίπλωμα πράγματός τινος σύννηθ.: "Αποδίπλωσα τὰ ροῦχα.

ἀποδιχάζω Ἰων. (Σμύρν. κ. ἄ.) Πελοπν. (Κάμπος
Λακων.) Τήν. — ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 30 'ποδιχάζου Εὐβ.
(Κύμ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διχάζω.

Βλέπω, διακρίνω καλῶς Εὐβ. (Κύμ.) Ἰων. (Σμύρν. κ. ἄ.)
Τήν.: Ὁ δεῖνα δὲν ἀποδιχάζει καθόλου Σμύρν. Τοῦ δεῖνα
ἐπαθαν τόσο τὰ μάτια, ὥστε μόλις ἀποδιχάζει αὐτόθ. Καὶ
ἀμτβ. διακρίνομαι, φαίνομαι Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)
— ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν.: Καθὼς τό 'ρραφα 'γὼ τὸ ροῦχο
δὲν ἀποδιχάζει πῶς εἶναι σκισμένο Κάμπος Λακων. Ὁλοένα
ἐμυρίζονταν σκυφτὰ τὰ ματωμένα χάρμου τὰ χῶματα, ὅλο μαζὶ
τὸ κοπάδι ποῦ δὲν ἀποδιχάζαν 'ς τὸ σωρὸ βόιδι ἀπὸ βόιδι
— ΚΠασαγιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ξεδιαλύνω, ξεχωρίζω.

***ἀποδιχάλι** τό, ἀποδιχάλ' Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. διχάλι.

1) Κλάδος ἀπεσπασμένος, παρασπὰς ἐνθ' ἄν. 2) Ξύλον
διχαλωτὸν Τραπ. Συνών. διχάλι.

***ἀποδιχαλίζω**, ἀποδιχαλίζω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Κρώμν. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἀποδοχαλίζω Πόντ. (Χαλδ.)
ἀποιδουχαλίζω Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Σαράχ. Τραπ.) ἀπο-
τιχαλίω Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. διχαλίζω.

1) Διαχωρίζω, διασπῶ (ἐλέγετο τὸ πρῶτον ἐπὶ τοῦ ἐτέρου
σκέλους τοῦ ἐκ φύσεως ἐμφανιζομένου ὡς διχάλου, οἶον ξύ-
λου διχαλωτοῦ, σκελῶν κττ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν.
Οἶν. Ὁφ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐπειδιχάλισε τὸ κλαδί Ὁφ.
Ἐπειδιχάλισεν τὸ ξύλον Χαλδ. Ἐσπυρεν κ' ἐπειδιχάλισεν τὴν
κάτιαν Τραπ. Χαλδ. || Φρ. Ἀτώρα σύρω κε ἀποδιχαλίζω σε!
(ἀπειλή) αὐτόθ. 2) Ἀνοίγω ὑπερμέτρως, οἶον τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς, τοὺς πόδας, τὸ στόμα Πόντ. (Οἶν. Ὁφ. Τραπ.): Ἀποδι-
χαλίζω τὰ ποδάρι μ' Τραπ. Ἐποιδιχάλισεν τ' ὀμμάτα - τὸ
στόμα - τὰ πράδα Οἶν. 3) Μέσ. διανοίγω τὰ σκέλη καὶ
κάθημαι Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Τραπ.): Ἐπειδι-
χαλίγες κ' ἐκάτσε Κερασ.

***ἀποδιχάλισμα** τό, ἀποιδιχάλισμαν Πόντ. (Κερασ.
Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀποιδιχάλισμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιχαλίζω.

1) Ἀπόσπασις, διάσπασις κλάδου Πόντ. (Χαλδ.) 2) Τὸ
μέγα τῶν σκελῶν ἀνοίγμα Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ.)
Συνών. διασκελῆς.

***ἀποδιχαλιστὰ** ἐπίρρ. ἀποιδιχαλιστὰ Πόντ. (Κερασ.)
ἀποιδιχαλιστὰ Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποδιχαλιστός.

Μὲ πολὺ ἀνοικτὰ σκέλη: Κάθεται ἀποιδιχαλιστὰ.

***ἀποδιχαλιστός** ἐπίθ. ἀποιδιχαλιστός Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιχαλίζω.

Ὁ ἰστάμενος ἢ καθήμενος μὲ ἀνοικμένα τὰ σκέλη.

ἀποδιψῶ ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 261 — Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεσν. ἀποδιψῶ.

1) Παύω νὰ διψῶ Λεξ. Δημητρ.: "Ηπια κε ἀποδιψασα.
Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Εὐσταθ. Ἰλ. 871,6 «περίφρασις δὲ ἐστὶ
τοῦ ἀπεδιψῆσαν τὸ ἀφέτην τοιάνδε δίψαν». 2) Μεταφ.
διακαῶς ἐπιθυμῶ ΠΒλαστός ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Τὰ σταχτερά σου τὰ ξεροβούνα πάντα ἢ ψυχὴ μου ν' ἀποδιψᾷ
καὶ τὰ κονδούνα 'ς τὴ βοσκαριὰ.

ἀποδιωγμός ὁ, Λεξ. Κομ. Περίδ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδιώχνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀποδιώξις, ἐκδιώξις ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Κ' ἐκλαιγαν καὶ θρηνοῦσας γιὰ τὸν ἀποδιωγμὸν τοὺς
Λεξ. Δημητρ.

ἀποδιώχνω Ἀθῆν. Ἀνδρ. Κορσ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.
Κλουτσίνοχ. Τρίκχ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ. ἄ. — ἈΒαλαωρ.
Ἔργα 3, 361 ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 17 ΚΠαλαμ.
Ἀσάλ. ζωή 3 66 Βωμ. 127 — Λεξ. Κομ. Μπριγκ. Βλαστ.
Πρω. Δημητρ. 'ποδιώχνω Κύπρ. ἀποδιώχω Κορσ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποδιώκω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀποδιώκω, ἀποπέμπω Ἀθῆν. Ἀνδρ. Κύπρ. — ἈΒα-
λαωρ. ἐνθ' ἄν. ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. ΚΠαλαμ. Ἀσάλ.
ζωή 3 ἐνθ' ἄν. Βωμ. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Κομ. Μπριγκ. Βλαστ.
Πρω. Δημητρ.: "Ηθε νὰ τὴν ἀποδιώξω τὴν ἀρρώστια (ἤθε-
λον ἀποδιώξει κτλ.) Ἀνδρ. Τῶ οἱ ἄλ-λες δακρὸ οἱ καταραμένους
οἱ ἀδερφάδες τῆς ἐθωροῦσαν τὴν πόμακρα 'ποδιωγμένους
τῶ ἐοπάγιαζαν ποὺ τὴν ἀζούλαν τοὺς (ἐσφαγιάζοντο, ἐβασα-

νίζοντο ἀπὸ τὸν φθόνον των. Ἐκ παραμυθ.) Κύπρ. *Μ' ἄρῃσει τῆς κανάτας ἢ ἀγκαλιά, μὰ καὶ τὸ καλὸ φαεὶ δὲν τ' ἀποδιώχνω ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. || Ποιήμ.*

... .. ἔς τὸ βότανο, ἔς τὸ θέρο
παντοῦ, ἔς τὸ στερολόγημα, ἔς τὸν τρύγο, ἔς τὸ κοπάδι,
ὅθε περάσῃ τῆς καρδιᾶς τὰ σύννεφα ἀποδιώχνει
(ἐπὶ ὥραίας παρθένου. στερολόγημα = ἀποκοπή τῶν στεί-
ρων βλαστῶν τῆς ἀμπέλου διὰ νὰ ἐνδυναμωθῇ τὸ φυτὸν)
ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἄν.

Ἡ ἀποδιωγμένη μου ζωὴ βρῆκε σκεπὴ κοντὰ σου
ΚΠΑλαμ. Ἀσάλ. ζωή² ἔνθ' ἄν.

Καὶ πᾶς μὲ τὰ πουλλὰ τ' ἀποδιωγμένα
ἀπ' τῆς χινοπωριάτικῃ τῇ μπόρᾳ

ΚΠΑλαμ. Βωμ. ἔνθ' ἄν. β) Ἀποπέμπω εὐσχήμως Σῦρ.
(Ἑρμοῦπ.): *Γύρευε νὰ πάμε μαζί, ἐγὼ ὅμως τὸν ἀπόδιωξα.*
Συνών. ἀποδιβάξω 3, ξεφορτώνομαι (δι' ὃ ἰδ. ξε-
φορτώνω). γ) Βάλλω, ρίπτω Κορσ.: Ἀσμ.

Χρυσὸ μαχαίρ' ἐτρανίξε ἀπ' ἀργυρὸ θηκάρι,
ἔς τὸν οὐρανὸ τ' ἀπόδιωξε, ἔς τὰ στήθη του τὸ δέχτη.

2) Ἀποφεύγω, ἀποστρέφομαι Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλου-
τσινοχ. Τρίκκ.): *Τί τ' ἀποδιώχνεις τὸ κινίνο; Κλουτσινοχ.*
Συνών. ἀποφεύγω. Πβ. ἀναγυρίζω Β4β.

ἀπόδομα τό, Κρήτ. (Ἑμπαρ. Ρέθυμν. κ. ἀ.) — ΙΚονδυ-
λάκ. Πρώτη ἀγάπ. 75 ΜΛελέκ. Ἐπιδόρπ. 11 — Λεξ. Δημητρ.
ἴποδομαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδίνω. Πβ. καὶ τὸ μεταγν. οὐσ. ἀπό-
δομα = δῶρον.

1) Ἐξάντλησις, κατάπτωσις δυνάμεων Κύπρ.: *Πόθεν*
σοῦ ῥτε τοῦτο τὸ ξαφνικὸν ἴποδομαν; 2) Πληθ., ἐκβασίς,
τέλος ὑποθέσεώς τινος Κρήτ. (Ἑμπαρ.): *Κακὰ ἀποδόματα*
θωρῶ ἔς τοιοῦτον δουλειᾶς σου. β) Πληθ., τὸ τέλος τῆς ζωῆς,
τὸ γῆρας Κρήτ. (Ἑμπαρ. Ρέθυμν. κ. ἀ.) — ΙΚονδυλάκ.
ἔνθ' ἄν. ΜΛελέκ. ἔνθ' ἄν. — Λεξ. Δημητρ.: *Κακὰ ἀποδόματα*
θὰ ἔχῃς Κρήτ. Κατὰ τὰ ἔργα σου ἔχεις καὶ τ' ἀποδόματά σου
ΙΚονδυλάκ. ἔνθ' ἄν. *Καλὰ νὰ ἔχει τῶν καὶ τ' ἀποδό-*
ματά των! (εὐχή) ΜΛελέκ. ἔνθ' ἄν. || Ἀσμ.

Καλὰ νὰ ἔχει δῶ γαί τ' ἀποδόματά δῶ
Κρήτ.

Ἀνιστορεῖται τὰ Σφακιά, τὸ ἄδρες καὶ τὰ καλὰ δῶ,
τὰ πάθη καὶ τὰ χάγια δῶ καὶ τ' ἀποδόματά δῶ
αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Α 194 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.)
«κακὰ ἴποδοματα θωρῶ ἐσὲ καὶ τοῦ κυροῦ σου». 3)
Πληθ., ὁ κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου καὶ μετ' αὐτὴν
χρόνος Λεξ. Δημητρ.: *Σ' τ' ἀποδόματα τοῦ ἡλίου.*

ἀποδόμη ἡ, ἀμάρτ. ἴποδομ' Λέσβ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. δόμη.

Τοιχίον ἐκ ξηρολίθων χρησιμεῖον ὡς ἀντηρίς, περι-
φραγμὰ δένδρων κτλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναβόλα 2.

ἀποδόμι τό, ἀμάρτ. ἴποδομι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποδόμη.

Ἀποδόμη ἔνθ' ἄν.: Κάμε νὰ ἴποδομι τὸ ἔλαις νὰ μὴ
δέσῃ (τὸ ἔλαις = τῆς ἐλαίας).

ἀποδομιάζω ἀμάρτ. ἴποδομιάζω Κρήτ. ἴποδου-
μιάζω Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποδόμι.

1) Κατασκευάζω ἀντερείσματα, δένδρων κτλ. ἔνθ' ἄν.

2) Περιφράσσω Κρήτ.: *Ἄμε νὰ ἴποδομιάσῃς τὸ σώχωρο*
νὰ μὴ δαίνω δὰ ἔχνη (βοσκήματα).

ἀποδόμισμα τό, ἀμάρτ. ἴποδόμισμα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδομιάζω.

Κατασκευὴ ἀντηρίδων ἢ περιφραγμάτων δένδρων κτλ.:
ἴποδόμισμα θέλ' ἢ-ῖ-ἔλαι νὰ μὴ δέσῃ.

ἀποδοπάτης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀποδουπάτους Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. ποδοπατητός
< ποδοπατῶ.

Ὁ μὴ διὰ τῶν ποδῶν πατηθεὶς.

ἀπόδοσι ἡ, λόγ. κοιν. ἀπόδουσ' Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπόδοσις.

1) Ἐπιστροφὴ ὀφειλομένου πράγματος λόγ. κοιν. 2)
Κέρδος, ὠφέλεια προερχομένη ἐκ τῆς ἐργασίας ἢ ἄλλοθεν
Σκόπ. Διὰ τὴν σημ. πβ. ἀρχ. ἀποδίδωμι = ἀποφέρω, παράγω.

3) Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν ἡ ἀπὸ μεγάλης
τινὸς ἐκκλησιαστικῆς ἐορτῆς ὀγδόη ἡμέρα, καθ' ἣν ἐπανα-
λαμβάνεται ὁλόκληρος ἡ ἀκολουθία τῆς ἐορτῆς, ἐξαιρε-
τικῶς δὲ τοῦ Πάσχα ἡ ἀπόδοσις γίνεται τὴν τεσσαρακοστὴν
ἡμέραν λόγ. κοιν.: *Ἀπόδοσι τοῦ Χριστοῦ ἀνέστη* (ἡ παῦσις
τοῦ ὕμνου «Χριστὸς ἀνέστη» παρελθόντος τεσσαρακονθη-
μέρου) Σῦρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν.

ἀποδοσία ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποδίνω.

Ἡ ἐργασία τοῦ ἀποδότου, ἡ προσκόμισις πηλοῦ εἰς
τοὺς κτίζοντας.

ἀποδοσίδι τό, σύννηθ. ἀποδοσίδ' Μύκ. Πάρ. (Λεῦκ.)
ἀποδουσίδ' Σάμ. ἀπεδοσίδ' Πάρ. (Λεῦκ.) ἀποσί Κάρπ.
ἴποδοσίδι Ἰων. (Κρήν.) Κέως Κύθηρ. Μῆλ. κ. ἀ. ἴποδουσίδ'
Σάμ. Πληθ. ἀποδοσίζμα Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀπόδοσις καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -ίδι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ΓΧατζιδ. ἐν
Ἀθηνᾶ 38 (1926) 6 καὶ ΒΦάβην ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5
(1918/20) 180 κέξ.

1) Δῶρον γινόμενον πρὸς τινα ὡς ἀντίδωρον ἢ εἰς ἐνδει-
ξιν εὐγνωμοσύνης σύννηθ.: *Ἀποδοσίδια εἶχα σήμερο Θήρ.*
Χαρὰ ἔς τοῦ ἴποδουσίδ'! (ἐπὶ εὐτελοῦς δώρου) Σάμ. || Παροιμ.

Τοῦ φτωχοῦ τ' ἀποδοσίδι | δυὸ ἐλαίς κ' ἕνα κρεμμύδι
(ἐπὶ εὐτελοῦς δώρου πτωχοῦ) σύννηθ. Συνών. ἀποδοσοῦδι.

2) Ἀντίτιμον πράγματός τινος τὸ ὅποῖον ἀγοράζομεν
ΣΣκίπη Ἀπέθαντ. 118: Ποιήμ.

Κ' ἐγὼ θ' ἀνοίξω κρασομάγαζο | Φαλερνικὸ κι ὅσοι διψοῦνε
δίχως ἀποδοσίδι ἃς ἐρθουνε | νὰ τοὺς κεράσω καὶ νὰ πιοῦνε.

3) Πᾶν ὅ,τι ἡ γῆ καλλιεργουμένη ἀποδίδει ΑΚαρκαβίτσ.
Ἀρχαιολόγ. 79 ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι καὶ ἀντίλογ. 114: *Δίπλα*
ἕνα κελλάρι γιὰ τ' ἀποδοσίδια τῆς γῆς καὶ γιὰ τὰ ὑπεργα ΑΚαρκα-
βίτσ. ἔνθ' ἄν. Ὅλα τὰ δειντρικὰ δικά σας εἶναι κι ὅλα τ' ἀποδοσίδια
τοῦ περιβολιοῦ ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. Διὰ τὴν σημ. πβ. ἀρχ.
ἀποδίδωμι = παράγω, ἀποφέρω. β) Οἷονδήποτε προϊόν,
οἷον βιομηχανικὸν ἢ ἄλλο ΓΒλαχογιάνν. ἐν Προπυλ. 1,237:
Τοῦ Βλάχικου ἀργαλειοῦ τ' ἀποδοσίδια. 4) Ἡ ὑποχρεωτικὴ
εἰς εἶδος προσφορά τῶν καλλιεργητῶν τῶν κτημάτων πρὸς
τοὺς ἰδιοκτήτας αὐτῶν Νάξ. — Λεξ. Βλαστ. Συνών. μορτή.

5) Πᾶν ὅ,τι ἀποστέλλει τις ὡς δῶρον πρὸς οἰκεῖον ἢ
φίλον ἐν τῇ ξένῃ εὐρισκόμενον ἢ καὶ ἐκεῖθεν λαμβανόμενον
συνήθως δι' ἰδιώτου ταχυδρομοῦ Ἀθῆν. Ἀμοργ. Ἀνδρ.
Εὔβ. (Καλύβ.) Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κάρπ. Κέως Κύθηρ. Κύθν.
Μῆλ. Μύκ. Νάξ. Πάρ. (Λεῦκ.) Σίφν. Σμύρν. Σῦρ. Τήν. Χίος
(Καρδάμ. κ. ἀ.) Ψαρ. — ΓΞενοπ. Κόσμ. 166 — Λεξ. Ἐλευθε-
ρουδ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: *Μοῦ 'περ' ἄδρας*
μου γραφὴ κι ἀποδοσίδια Θήρ. Νὰ μὴ χάσῃς τ' ἀποσί ποῦ
σοῦ γίω (δίδω) Κάρπ. Ἐστελνε τῆς Ἀνθῆς κἀνένα ραβασάκι
καὶ κἀποτε κἀνέν' ἀποδοσίδι μὲ τὸν ταχυδρόμο ΓΞενοπ. ἔνθ' ἄν.
|| Ἀσμ.

Σὰν ἦταν νὰ ταξιδευτῆς τοῦ Χάρου τὸ ταξίδι,
πῶς δὲν μᾶς τό 'πες ἀπὸ χτές νὰ στείλω ἀποδοσίδι;
(μοιρολ.) Χίος. Συνών. ἀποδοσίμι. β) Δέμα ἀπο-

